

Verbroken liefde

Liana Bril- de Wit

Schrijver: Liana Bril- de Wit
Coverontwerp: Regina Lingeman- Bril
ISBN: 9789463984706
© Liana Bril- de Wit

'Omdat je Mij liefhebt, zal Ik je redden.
Ik zal je beschermen, omdat je Mij kent.
Als je Mij roept, geef Ik antwoord.
Als er gevaar is, ben Ik bij je.
Ik zal je bevrijden, Ik zal je gelukkig maken,
En Ik geef je een lang leven.
Ik, de Heer, zal je redden,
en jij zult dat zien.' *

Personages

Noach: hoofdpersoon

Sifra: vrouw van Noach

Sem en Salisa: zoon en toekomstige schoondochter van Noach

Cham en Thirza: zoon en schoondochter van Noach

Jafeth en Dina: zoon en schoondochter van Noach

Simon: broer van Noach

Jiska: hoer

Gera en Ruben: ouders van Salisa

Proloog

'Jaïr, Jaïr, ik sta vrij.' Noach zwaait met zijn beide armen in de lucht. Hij heeft een prachtige positie voor het doel. Ongeduldig springt hij heen en weer.

Hij staat helemaal vrij, zijn schot kan niet missen. Snel veegt hij het zweet van zijn verhitte gezicht.

Maar Jaïr schiet naar Obed en rent zelf naar voren.

Obed speelt de bal weer naar hem door.

Jaïr duwt Noach opzij en knalt de bal richting het doel.

Een voltreffer!

Teleurgesteld krabbelt Noach overeind en klopt het zand van zijn broek. Zijn hart bonst in zijn lijf van het fanatieke rennen, maar nu ook van frustratie.

'Wat dacht jij nou, onderdeurtje, dat ik zelf niet kan schieten? Ik schiet tenminste raak. Dat was jou nooit gelukt, schele.'

Met een dikke grijns rent Jaïr terug naar zijn eigen positie, terwijl hij de felicitaties van de andere jongens in ontvangst neemt.

Verontwaardigt kijkt Noach hem na, een dikke traan van frustratie rolt over zijn wang. Met gebogen hoofd slentert hij het veld af. Ze zijn blijkbaar beter af zonder hem. Woest schopt hij een steentje aan de kant die hem in de weg ligt.

'Ik ben helemaal geen onderdeurtje, alleen maar wat klein. Ik had de bal er echt wel in gekregen. Het doel is groot genoeg,' foetert hij zachtjes voor zich uit.

Jiska die langs de kant heeft staan kijken rent achter Noach aan.

'Zal ik je traantjes even drogen, of doet jouw mammië dat nog?'

Uitdagend kijkt ze hem aan. 'Ik kan dat ook heel goed hoor, kijk maar.' Ze tilt haar rok omhoog om zijn gezicht af te veegen.

'Huhh,' geschokt kijkt Noach de andere kant op.

'Je mag het best zien, hoor,' zegt ze uitdagend.

'Nee,' schreeuwt hij en zet het op een lopen.

Weg bij die rare Jiska met haar smerige acties, weg bij die gemene Jaïr. Dan speelt hij nog liever alleen.

Plotseling wordt hij bij zijn schouder gegrepen. 'Zo, zo, kleintje, hebben we haast?'

Noach kijkt in het gezicht van zijn tien jaar oudere broer.

'Volgens mij is de bal daar en ga jij compleet de verkeerde kant op. Of komt het door jouw oogjes?' Simon schatert het uit.

'Houd op! Laat mij met rust!' Hij rukt zich los en rent weg zo hard hij kan.

Een...twee...drie... Noach probeert te tellen. Wat is dat moeilijk, tot tien tellen. Papa heeft gemakkelijk praten: 'gewoon tot tien tellen, Noach. De mensen weten niet beter, jij wel.'

Phuh, dat zal allemaal best, maar als hij bij de tien is dan kookt hij nog steeds.

Hij rent verder, het pad af, richting huis.

In zijn hoofd hoort hij weer die STEM: *'Rustig maar Noach, Ik ben bij je.'*

Hoofdstuk 1

De dag is voorbij. De zon heeft plaatsgemaakt voor de maan.

Boeren hebben hun vee weer onder dak, gewassen zijn geoogst. De mensen zijn in diepe rust na een dag van hard werken.

Toch slaapt niet iedereen. Door het bos, aan de rand van het dorp, sluipen twee mannen.

‘Welk huis is het?’

‘De derde van links.’

‘Weet je het zeker?’

‘Mijn broer heeft de veedief daar naar binnen zien gaan. Als het niet goed is hebben we pech. Dan komen we een andere keer terug.’

Schichtig kijken ze om zich heen. De maan is hun enige licht. Dichter en dichter sluipen ze naar hun doelwit.

‘Dit moet het zijn, aan het werk.’

De langste van de twee mannen pakt wat gedroogd gras en vuurstenen uit zijn zak, en begint hard te tikken. Ondertussen houdt de ander goed in de gaten of ze ook worden opgemerkt en wacht het goede moment af om de fakkel aan te steken. Een klein rookpluimpje stijgt omhoog. Gauw doet hij er wat meer gras bij. Er komt nog meer rook en een paar vlammen beginnen te dansen.

De man drukt de fakkel in de vlammen en kijkt weer spiedend rond. Ze hebben de fakkel nodig, maar die kan hen ook verraden. Nu moeten ze extra voorzichtig zijn.

De lange man knikt naar de ander. Ze sluipen tot achter het huis.

Onder de dakrand drukken ze plukken gedroogd gras, de fakkel doet de rest van het werk. Rook en kleine vlammetjes stijgen op, het gras kronkelt, draait en vergaat tot as. De vlammen vreten zich een weg in het dak.

Snel wordt de fakkel op het dak gegooid, dan schieten ze weg, terug in de donkerte van het bos. Op een veilige afstand kijken ze tussen de stammen door en zien hoe het vuur steeds groter en groter groeit. Hun wraakactie is gelukt. Het huis staat in brand. Ze hebben hem te pakken. Hier komt hij niet meer levend uit.

De mannen draaien zich om en gaan de andere kant op, terug naar hun eigen dorp, terug naar hun eigen veilige huis.

In het stille donker klinkt plotseling een harde een gil: ‘Brand. Brand! Help!!!’

‘Water, vlug haal water, mijn huis gaat er zo ook aan!’ Mannen en vrouwen komen gehaast naar buiten en zien het brandende huis van hun dorpsgenoot. Meteen komen ze in actie. Kruiken met water worden leeggegooid om de brand te kunnen blussen. Het heeft geen enkele zin. Ze zijn te laat. De vlammen en de hitte doen hun werk, muren storten in, brandende deeltjes vliegen in het rond. De bewoners kunnen niet meer worden gered.

De mensen vrezen nu voor hun eigen huizen. Als de brandende deeltjes zich verspreiden, is het leed niet te overzien. Angstig kijken ze rond, nauwlettend de daken in de gaten houdend, klaar om water te gooien waar opnieuw een brand uitbreekt.

Door alle commotie en lawaai zijn alle andere dorpsbewoners ook wakker geworden. Het hele dorp is in paniek. Iedereen staat buiten te kijken of helpt met blussen. Niemand wil dat zijn huis ook afbrandt en binnen zijn als dat gebeurt. Er kan niet worden voorkomen dat de vuurdeeltjes rond dwarrelen. Het vuur verspreidt zich naar het naastgelegen huis. Rook kringelt uit het dak omhoog. Het dak dat hoofdzakelijk bestaat uit balken, takken en leem. Snel komen mannen in actie. Kruiken worden gevuld en leeggegooid op de vlammen. Mannen en vrouwen staan in een lange rij naar de waterput om snel water te kunnen doorgeven. Maar het vuur grijpt razend snel om zich heen. Ook het tweede huis is niet meer te redden. De bewoners staan buiten onthutst toe te kijken hoe het vuur zich meester maakt van hun thuis.

Plotseling begint Esther, de bewoonster van het huis, te gillen: ‘mijn god, o mijn god, hij gaat eraan! Hij moet eruit. Ik moet hem redden!’ In paniek rent ze de vlammenzee in, niemand is snel genoeg om haar tegen te houden.

Angstig kijken de mensen toe. Niemand waagt zich in de vlammen om haar eruit te halen. Haar man staat in shock toe te kijken.

Zo onverwachts als zij naar binnenging, komt ze er ook weer uit. Kruiwend. En blijft dan liggen. Haar kleding is bijna compleet weggebrand, haar haren zijn voor een groot deel weg geschroeid, haar huid is op vele plaatsen zwart geblakerd. Maar in haar gehavende handen houdt ze klein verbrand stompje, haar terafim. Zwaar gewond ligt ze op de grond. Omstanders trekken haar op veilige afstand. De medicijnman hurkt naast haar neer, hij heeft geen idee waar hij moet beginnen. ‘Overgiet haar maar met water, veel water.’ Voorzichtig wordt er water over haar lichaam gegoten.

Dan wordt ze naar een huis gebracht, op veilige afstand van de brand.

De volgende ochtend haalt ze niet. Esther en haar terafim, ze hebben elkaar niet kunnen redden.

Zodra de zon op komt is het leed pas goed zichtbaar. Twee huizen zijn afgebrand, vijf doden zijn er te betreuren, Esther, Job en Tabitha uit het andere huis en hun twee kleine kinderen van 6 en 2 jaar oud. In hun slaap zijn ze overvallen.

Het dorp is in rouw om hen die zijn heengegaan.

Triest staren de omstanders naar de twee puinhopen, waar de rook nog smeulend uit omhoog stijgt. Een van de omstanders is de grote gespierde Ruben. Een man die niets en niemand schuwt, waar dorpsbewoners ontzag voor hebben of zelfs bang voor zijn. Al vroeg heeft hij met een paar mannen rondgekeken en rondgevraagd om uit te zoeken hoe de brand is ontstaan.

Er gingen de laatste tijd in omringende dorpen ook huizen in vlammen op. Niemand heeft vannacht iets gezien of gemerkt. Wel vond een van de mannen een fakkel in de puinhoop. Er is duidelijk opzet in het spel.

Obed zit met zijn handen voor zijn ogen, gehurkt voor de restanten van zijn huis. Het dak is ingestort, een paar afgebrokkelde muren staan nog overeind. Hij lijkt niets en niemand te zien, nog in shock door wat hem is overkomen.

Ruben stapt op hem af en bromt: 'wij gaan ze wreken, dit laten we niet ongestraft.' De omgeving zal weten dat er met hem niet te spotten valt. Hij draait zich om naar de omstanders, zijn ogen dreigend tot spleetjes geknepen, steekt zijn gebalde vuist in de lucht en buldert: 'wij gaan ons wreken! Vandaag nog!!'

'Ja, vandaag nog,' vele gebalde vuisten gaan de lucht in.

Met een groep van 45 woeste mannen, gewapend met kapmessen, trekt Ruben als aanvoerder naar het dichtstbijzijnde dorp, aan de andere kant van het bos. Al schreeuwend lopen ze over het bospad. Woest worden takken en varens met kapmessen weggeslagen. De daders moeten uit dit dorp komen. Anders hadden ze nooit zo snel ongemerkt kunnen ontkomen.

Ruben heeft geen idee wie het is of zijn en waarom ze deze laffe daad hebben gedaan. Hij kan het niet meer navragen. Job en Tabitha zijn dood. Maar wreken kan hij het wel!

‘Aanvallen!!!’ schreeuwt hij als ze bij de ingang van het dorp aankomen. Hij steekt zijn kapmes in de lucht, het blinkt en schittert in de zon.

De mannen weten wat hen te doen staat. Luid schreeuwend stormen ze het dorp binnen en slaan alles en iedereen neer die ze tegenkomen. Niets en niemand wordt ontzien. Straat voor straat gaan ze door.

Mensen rennen gillend rond, vrouwen vluchten hun huizen in, hun kinderen achter zich aanslepend. Mannen proberen zich te verdedigen met wat ze maar voor handen hebben. De paniek is enorm.

Maar Ruben en zijn mannen zijn meedogenloos. Pas als de eerste mannen al moordend weer richten de ingang lopen roept Ruben iedereen weer terug.

Hij schreeuwt: ‘Wie ons wreekt zullen wij zwaarder wreken,’ en zwaait met zijn bebloede kapmes in de lucht. Het teken om terug te trekken. Net zo snel als de mannen kwamen verdwijnen ze weer.

Door de straten stroomt bloed. Er liggen meer dan dertig doden, mannen vrouwen en... kinderen.

~

Twee ossen stappen zwoegend met hun poten door de akker. Ze trekken de ploeg door de grond. De zwarte aarde komt bovenop te liggen. Vogels fladderen om de ploeg heen, duikend naar de omgeploegde grond om wormen en insecten op te eten die nu voor het grijpen liggen. Noach loopt erachter. Hij staart voor zich uit en kan zijn aandacht er niet goed bijhouden. Vogels vliegen verschrikt op, als ze zijn voeten zien, en strijken weer achter hem neer om hun maaltje naar binnen te werken.

Zijn gedachten gaan terug naar de afgelopen dagen. Hij is er kapot van. Ruben die met anderen vele mensen heeft vermoord, onschuldige mensen, zelfs kinderen. Het is de tijd waarin ze leven. Vreselijk vindt hij het. Telkens als er iets gebeurt, nemen mensen het recht in eigen hand. God blijft buiten beeld. Ze hebben Hem zelfs niet meer in beeld. Ze nemen gewoon wraak, zonder eerst goed uit te zoeken wat er aan de hand is. Zo lossen ze hun problemen op. De gevolgen zijn niet te overzien. Het leven staat bol van de wraakacties. Niets blijft ongestraft. Ook nu niet.

Hij kende Esther goed. Zij is de moeder van Dina, zijn schoondochter.

Hij trof haar trof wel eens bij Simon in zijn timmerwerkplaats. Ze was gek op Simon zijn terafimbeeldjes en geloofde dat de terafim haar hielp. Dat het beeld haar alles gaf wat ze nodig had.

Hij schudt verdrietig zijn hoofd.

De terafim heeft haar niet kunnen redden, hij is haar zelfs fataal geworden.

Noach vindt het afschuwelijk dat mensen in stukken hout geloven. Hoe kunnen ze zo ver van God zijn afgedwaald?

Zijn broer maakt er dankbaar gebruik van. Hij maakt de beeldjes die mensen bij hem kunnen kopen. Noach vindt het vreselijk dat hij dat doet. Hij heeft hem al zo vaak gewaarschuwd dat hij verkeerd bezig is en ermee moet stoppen. Maar Simon houdt van geld. Hij is houtbewerker en kan en wil alles wel maken. Zolang de mensen maar betalen. Noach verdenkt hem ervan dat hij zelfs meer vraagt dan nodig is. Omdat hij de enige in het dorp is, kan hij zich dat veroorloven. Als hij ergens handel inziet maakt het hem niets uit. Dat God het niet wil kan hem niets schelen. Simon is ook van God afgedwaald. Sinds hij de beeldjes maakt gaat het goed met hem. Volgens Simon komt dat door de beeldjes. Hij heeft er bij hem thuis verschillende staan. Elke dag offert hij voor hen. Alsof die dode stukken hout hem alles geven.

Noach slaakt een diepe zucht. Simon wil niet naar hem luisteren. Hij doet waar hij zelf zin in heeft.

En nu is zo'n nietszeggend, houten beeldje Esther fataal geworden. Het had niet hoeven.

Waar moet het toch heen met deze wereld?

Hoe kan Ruben onschuldige kinderen vermoorden?

'O God,' kermt hij, 'waar gaat het heen? Ik heb er zo'n verdriet van. Voor U moet dit nog veel erger zijn. De mensen geven niet meer om U, ze geloven in stukken hout die eruitzien als een god. Simon verdient er zelfs zijn geld mee. Wanneer houdt het op? Wanneer weten de mensen U weer te vinden?'

'Dat weten ze niet, Noach. Ik heb hier veel verdriet van. Ze willen niet luisteren. Ze hebben het recht zelf in de hand genomen. Het is hun eigen schuld dat er zoveel geweld is. Ze doen elkaar de meest vreselijke dingen aan. Ik heb ze de tijd gegeven om zich te bekeren. Ze hebben Mij ingeruild voor stukken dood hout. Ik wil dat de mensen eerbied hebben voor Mij, dat ze van Mij houden. Mijn geduld is op.'

‘Ik weet het. Ik ben zo blij en dankbaar dat mijn kinderen U weten te vinden. Het is moeilijk om tussen mensen met afgoden te wonen. Ze begrijpen niet dat ik offers aan U breng. Ze vinden het vreemd dat ik in U geloof terwijl ik U niet kan zien. Iets wat je niet ziet, bestaat niet, denken ze. Hoe heeft het toch zover kunnen komen? Het lijkt wel of het steeds erger wordt. Mensen zinnen op wraak, als iemand iets heeft gedaan. Het woord ‘vergeven’ kennen ze niet meer. Ze houden alleen nog maar van zichzelf.’

Noach ploegt verder. Vogels blijven in de buurt, ze zijn nog steeds niet uitgegeten.

Morgen kunnen ze de grond verder bewerken en dan kan het graan worden ingezaaid. Een rustgevende klus vindt hij dat. En elke keer weer een wonder, hoe na een lange tijd de zaadjes uitgroeien tot aren en graankorrels geven. Een wonder van God. Maar de mensen zien dat anders.

Hoofdstuk 2

Het is nacht. De maan staat hoog aan de hemel.

Het hele dorp is in diepe rust.

In het huis van Noach ligt iedereen te slapen. Maar Noach woelt, door een angstige droom, onrustig heen en weer. Hij hoort een stem.

*'Ik ga een eind maken aan het leven van alle mensen. Want ze zijn slecht en oneerlijk. Ik ga ze vernietigen, samen met de aarde. Jij moet een boot maken. Het moet een houten boot zijn met verschillende ruimtes. Je moet hem van binnen en van buiten waterdicht maken. De boot moet 150 meter lang worden, 25 meter breed en 15 meter hoog. Hij moet drie verdiepingen hebben. Er moet een raam in de boot zitten, en een deur in de zijkant. Je moet een halve meter openlaten tussen het dak en de zijkanten. Ik laat de aarde volstromen met water, heel veel water. Alles wat leeft, zal sterven, alles en iedereen op aarde. Maar Ik beloof dat Ik jou zal beschermen. Jij zult veilig zijn op de boot. En ook je vrouw, je zonen en hun vrouwen zullen veilig zijn. Je moet in de boot ook dieren meenemen. Van elk soort een mannetje en een vrouwtje. Dan blijven de dieren leven, net als jij. Van alle soorten vogels, van alle soorten vee en van alle kleine dieren zullen er twee naar je toe komen. Je moet ervoor zorgen dat er in de boot genoeg eten is voor jullie zelf en voor de dieren.'**

Hijgend en badend in het zweet wordt Noach wakker en gaat rechtop zitten. Zijn hemd kleeft aan zijn lijf. Zijn hart gaat als een razende tekeer. Zijn mond voelt kurkdroog aan en zijn tong plakt aan zijn gehemelte. Was dit een droom, was het echt? Paniek slaat hem om het hart. Alles vernietigen? Niemand die blijft leven? Een boot bouwen? Vragen schieten door zijn hoofd. Hij is helemaal de kluts kwijt. Hij heeft echt een stem gehoord. Noach is zo van slag dat hij niet meer kan slapen, en weet niet wat hij moet doen. Hij is geschrokken en bang.

Hij kijkt opzij. Hij hoort de rustige ademhaling van Sifra. Zij is in diepe slaap. Als hij haar wakker maakt en vertelt wat hij heeft gedroomd raakt zij ook helemaal in paniek.

Hij probeert na te denken. Wat moet hij doen? Hij kan er maar beter uit gaan dan wordt ze ook niet wakker. Eerst moet hij het voor hem zelf helder hebben. Hij kan het nu nog niet vertellen. Hij moet de frisse buitenlucht in.